

Το σίδερο από το ραφτάδικο του πατέρα

της Μαρίας Φραγκούδη-Ηρακλείδου

Ένας πατέρας σαν όλους τους άλλους. Μεροδούλι για να δρέψει την οικογένειά του, να μορφώσει τα πέντε παιδιά του. Να μην τους λείπει τίποτα. Σκυφτός πάνω άπο τον πάγκο του, στο ραφτάδικο του, στη γειτονιά που ο ίδιος μεγάλωσε, στο Φραγκομαχαλά. Στο μέσο των σπιτιών των αδελφών του Κλεάνθη, Ανδρέα και Γιώργη και των ξαδέλφων του Μυροφόρας και Ανδούσας. Να σημαδέψει, να κόψει, να ράψει, να σιδερώσει. Με τον αδελφό του Ανδρέα, δίπλα-δίπλα.

Το παλιό σίδερο το βρήκαμε σε μια επίσκεψη/προσκύνημα που πήγαμε στο Φραγκομαχαλά. Το κρατούσε ένας τουρκοκύπριος που κατοικούσε δίπλα στο ραφτάδικο. Του το ζητήσαμε και μας τόδωσε. Ας είναι, έστω και ένα ενθύμιο/κειμήλιο είπα. Κάτι να μας θυμίζει τους κόπους του πατέρα μας, το πως μας ανάδρεψε.... Και έτσι σήμερα, πλάι-πλάι με μια φωτογραφία του πίσω από τον πάγκο του μαγαζιού του, να διηγούνται την ιστορία της ζωής του, και μέσα από αυτή και της δικής μας.

Και να 'ρχονται οι δύμησες. Σαν να 'ναι τώρα.... Ακούραστος ο Πλουτάκης, να σηκώνεται πρωί-πρωί, να μας φιλά για την καλημέρα του και να ξεκινά από το μονοπάτι πίσω από το σπίτι μας, με το χαρακτηριστικό του γρήγορο περπάτημα, με προορισμό το ραφτάδικο. Να 'ρχεται το μεσημέρι για γεύμα και ξανά πίσω μέχρι τη δύση του ήλιου και ακόμα παραπέρα. Και το βράδυ, μετά το δείπνο, όπου μας μάζευε όλους γύρω του, να φεύγει για το καφενείο του φίλου του τού Ανδούλη, να δει τους φίλους του, να παίξουν μαζί πάστρα. Και να 'ρχεται πίσω με ένα παξιμάδι – το έπαθλο του νικητή. Και 'κει στο καφενείο βεβαία, να βρίσκει νέους πελάτες, να παίρνει επί τόπου τα μέτρα τους (είχε πάντα ένα μέτρο στην τσέπη), να κοινωνικοποιείται, να χαλαρώνει μετά τον κάματο της μέρας. Και η μητέρα μας, η Ορτούλα του, να τον βοηθά όποτε χρειαζόταν και φυσικά όποτε μπορούσε αφού κι αυτή δεν καθόταν ολημερίς με πέντε παιδιά. Και τις Κυριακές, με τα λεωφορεία του χωριού, μεγάλες παρέες με συγγενείς και φίλους, να μας παίρνει εκδρομές, στην Κερύνεια, στο Βαρώσι, στον Άη Θεόδωρο του Αγρού. Και κάθε φορά που είχαμε τις εκδηλώσεις να χορεύει ακούραστα το βαλς που λάτρευε και νάναι ο καλύτερος καβαλιέρος.

Ένας πατέρας όπως κάθε καλό πατέρα, αλλά σινάμα τόσο ξεχωριστός, τόσο διαφορετικός. Να νοιάζεται για τον καθένα, να 'ναι κοινωνικός, να βοηθά όπου μπορεί και όσο μπορεί, να κάνει μόνο φίλους, να 'χει τις ευαισθησίες του, να 'ναι μόνο καμάρι για την οικογένειά του... και μεις περήφανοι να λέμε πως είμαστε παιδιά του....